

**Cursus theologici iuxta scholasticam huius temporis
Societatis Jesu methodum tomus ...**

Amico, Francesco

Duaci, 1640

II. An æterna prædestinationis aliqua causa præcesserit ex parte
prædestinatorum?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82000](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82000)

intellectus. Minor elucet, nam solus actus voluntatis est in Deo, & in quacunque alia natura intellectuali formaliter liber: nam scientia, quæ præcedit decretum diuinum, est necessaria; quæ verò subsequitur idem decretum, non est in se formaliter libera, sed ex præsupposito decreto, quod iam supponit Prædestinationem factam, eamque solum approbat: nam Imperium, ut suppono, in Deo non datur.

Augustin.

8. Quartò, Prædestinatio illum actum principaliter significat, vi cuius prædestinati saluantur: vnde Augustinus de bono perseuerantiæ cap. decimo quarto, Prædestinationem definiens ait, esse *preparationem beneficiorum Dei, quibus certissime liberantur, quicunque liberantur*; Sed hic actus est voluntatis non intellectus: ergo. Maior, præter auctoritatem Augustini, constat ex ipsa definitione Prædestinationis, quæ est transmissio creaturæ rationalis in beatitudinem æternam; ergo eius potentia actum principaliter significat, cuius est rem in finem aliquem transmittere. Hoc autem non est intellectus, sed voluntatis; quia voluntatis est efficere, ut creatura per proportionata media ad finem, proprias vires excedentem, efficaciter perducatur.

9. Quintò, Reprobatio principaliter importat actum voluntatis, connotato tantum actu intellectus culpam præuidentis: ergo & Prædestinatio. Antecedens constat, quia reprobatio dicit exclusionem à regno, & destinationem ad poenam ob præuisa demerita: exclusio autem à regno, & destinatio ad poenam sunt actus voluntatis, non intellectus. Consequentiæ verò probatur; nam ita se habet prædestinatio ad gloriam, sicut reprobatio seu destinatio ad poenam: nam eodem modo prædestinatione electi destinantur ad gloriam, sicut reprobatione damnati deputantur ad supplicia.

Rom. II.

Augustin.

10. Posterior pars assertionis constat auctoritate Scripturæ, & Patrum, passim prædestinationem explicantium nomine *Præscientiæ*; ad Romanos II. *Non reprobauit Deus plebem suam, quam præscinit*, hoc est, quam prædestinauit, ut explicat Augustinus de bono perseuerantiæ cap. 18. Ratio verò est, quia sicut electio, præter actum voluntatis, peculiari ratione connotat actum intellectus, media cum fine conferentis; ita Prædestinatio, quæ est pars prouidentie supernaturalis, præter actum voluntatis, connotat etiam actum intellectus futura præuidentis, ac præordinantis.

11. *Obijcies*, Prædestinatio principaliter importat ordinem mediorum ad finem: atqui ordinare est proprium intellectus; voluntatis autem tantum est exequi ordinem ab intellectu præscriptum: ergo prædestinatio principaliter importat actum intellectus. Confirmatur, nam Prædestinatio intentionalis, quæ vi nominis formaliter importatur, principaliter significat huiusmodi ordinem, in diuina mente ab æterno existentem. Respondetur, distinguendo maiorem; prædestina-

tio importat ordinem mediorum ad finem practicum & exercitum, concedo; signatum & speculatiuum, nego. Vnde ad minorem; est proprium intellectus ordinare signatè & speculatiue, concedo; practice & exercite, nego. Ad confirmationem distinguo antecedens: Prædestinatio, vi nominis importat ordinem intentionalem signatum & speculatiuum, nego; practicum & exercitum, qui ab æterno in diuina mente existit per respectum ad futuram executionem, concedo.

12. Ad fundamentum primæ sententiæ nego minorem; nam etiam prouidentia, ut coniuncta est cum studio rerum gerendarum, qualis est prædestinatio, principaliter importat actum voluntatis. Ad confirmationem, neganda est minor, nam etiam voluntas, dum ordinem sibi ab intellectu præscriptum exequitur, dicitur executiue & exercite vnum ordinare in aliud.

SECTIO II.

An æternæ Prædestinationis aliqua causa præcesserit ex parte prædestinatorum?

13. *S*ensus quæstionis est, an Deus motus sit ad prædestinandos hos potius, quam alios, propter aliquam causam, quam in his præuiderit, & non in alijs? non intelligitur autem quæstio de Prædestinatione, quoad actum ipsum diuinæ voluntatis; quia cum hic sit increatus, causam habere non potest; sed intelligitur tantum quoad obiecta ad quæ actus ipse diuinæ voluntatis liberè terminatur. Nec etiam intelligitur, quoad singula obiecta mutuo inter se comparata, quoad pacto Deus vnum opus prædestinat propter aliud, ut gratiam iustificantem propter contritionem; sed quoad omnia collectiue sumpta; & sensus est, num prædestinatio quoad omnes effectus, quos includit, siue ut media, siue ut finem, causam habuerit ex parte prædestinatorum, ut potius hos, quam illos Deus ab æterno prædestinaret? vnde tandem controuersia tota resoluitur in primam gratiam, qua Deus in negotio salutis hominem præuenit; quæ deinde successiue continuata, cum reliquis auxilijs ad vltimum beatitudinis effectum perducit. Nam si in ea prædestinanda, Deus causam habuit ex parte prædestinandi, tota prædestinatio causam habere dicitur; quia tota prædestinatio fundatur in prima gratia. Supponimus autem hic contrarium Pelagium, opera solius arbitrij creati non esse sufficientia ad premium beatitudinis consequendum: vnde solum quærimus, an saltem ad gratiam, & gloriam prædestinandam Deus respectum habuerit ad aliquod opus nostri liberi arbitrij, tanquam ad meritum de congruo?

Pelagius.

Mafsiensis
Augustin.

Cassianus.

Aetor. 10.

Alensis.
Aureolus.
Bacconus.
Argentin.
Mayronus.
Gabriel.
Sotus.
1. ad Tim. 2.

S. Thomas.

14. PRIMA sententia seu error est Mafsiensis, qui, ut est apud Augustinum de Prædestinatione cap. 2. affirmabant, Deum in æterna prædestinatione, quemadmodum & in temporali iustificatione, respectum habuisse ad opera bona moralia, viribus naturæ elicitā, quæ ex parte nostra sunt quædam initia & exordia impetrandi à Deo primam gratiam, quæ necessaria est ad gloriam consequendam. Putabant enim in negotio salutis, nos prius incipere credendo, sperando, diligendo: tum Deum suam gratiam subiungere, quā opus à nobis inceptum adiuuaret, ac perficeret, reddereturque dignum æterna gloria. Ita Cassianus libro 12 cap. 14. Muebantur autem ad hoc asserendum primò, quia si Deus primus salutem inciperet, sua gratia nostras voluntates præueniendo, destrueretur humani arbitrij libertas; sic enim gratia, quæ ad salutem necessaria est, in nostra non esset potestate; ac proinde nec salus ipsa. Secundò si Deus omnino gratis nullo habito respectu ad personas, suam gratiam conferret, sequeretur primò, esse acceptatorem personarum, contra Petrum Aetorum 10. secundò reddi personas oscitantes, quia, cum non sit in nostra potestate habere, vel non habere gratiam, si Deus in ea danda nullum haberet respectum ad operantis industriam & laborem, redderetur homines oscitantes in salute procuranda, Tertio sequeretur, inanem esse orationem, quā salutem petimus, siquidem illam Deus non tribuit propter orātis meritum, sed propter suum merum beneplacitum. Quarto sequeretur, frustratorias esse omnes adhortationes & monitiones ad bonum, siquidem his non mouetur Deus ad suam gratiam conferendam.

15. SECUNDA sententia affirmat, dari causam dispositiuam de congruo, remotam tamē, & indirectam ad prædestinationem; ut sunt opera moralia bona, viribus naturæ elicitā, & obicis seu peccati remotio: quæ causa negatiua, seu impediementi remotiua dicitur. Est Alensis 1. p. q. 28. memb. 3. art. 1. Aureoli in primo dist. 41. a. 1. propositione 1. Bacconi a. 2. §. 3. Argentinæ art. 2. Mayroni in 3. dist. 17. q. 1. ad finem, Gabrielis in 1. dist. 41. art. 3. dub. 1. & in 2. dist. 27. quæst. 1. art. 2. concl. 4. Soti 1. 2. de natura & gratia c. 3. Probatur hæc sententia primo ex 1. ad Timotheum 1. *Misericordiam consecutus sum*, inquit Paulus, *quia ignorans feci*: ergo ignoranter peccasse fuit causa ex parte Pauli, ut à Deo misericordiam consequeretur.

16. Secundò probatur ratione. Nam facienti quod in se est, Deus non denegat gratiam: qui autem ex facultate naturæ recte operatur, facit quod in se est: atqui Deus id seruat in prædestinatione, quod exequitur in tempore: igitur si in tempore operanti ex viribus naturæ tribuit gratiam, illam ab æterno etiam prædestinavit. Confirmatur, nam teste Sancto Thoma in 2. distinct. 20. quæstione prima, articulo quarto ad quartum, potest quis ad fidem habendam se præparare per id, quod in natu-

rali ratione est. Vnde si quis inter barbaros enutritus quod in se est fecerit, merebitur, ut à Deo in supernaturalibus illuminetur, ut constat de Cornelio, Aetor. 10.

17. Tertio probat Aureolus, causam prædestinationis esse solam carentiam obicis, hac ratione. Illa est causa prædestinationis, quæ non est effectus prædestinationis, alioqui idem esset causa & effectus respectu eiusdem: sola autem carentia obicis est huiusmodi; nam hanc tantum potest homo ex puris naturalibus præstare; nam quodlibet opus bonum, cum sit effectus alicuius gratiæ, est etiam effectus diuine prædestinationis: igitur sola carentia obicis est causa prædestinationis. Confirmatur, nam Deus est de se paratus omnibus obicem non ponentibus, gratiam conferre; quippe qui solem suum oriri facit super bonos & malos: igitur quibuscumque obicem non ponentibus salutem impartit.

18. TERTIA sententia docet, ipsum liberum vsum gratiæ, à Deo præuisum esse ex parte prædestinandi causam, ut prædestinetur. Quæ sententia dupliciter intelligi potest; vno modo, ut ipse bonus vsum gratiæ, non ut se tenet ex parte liberi arbitrij, sed ex parte ipsius gratiæ, sit causa prædestinationis: alio modo, ut tantum se tenet ex parte liberi arbitrij. In primo sensu eam refert, & confutat Sanctus Thomas 1. p. q. 23. art. 5. in secundo verò sensu illam tribuit Henrico Caietanum, citato loco §. circa. Fundamentum huius sententiæ est, quia sicut potest Rex dare militi equum, quem scit eo bene vsurum: ita potuit Deus ab æterno prædestinare gratiam ei, quem nouit illa bene vsurum.

19. DICO Primò. Nulla ex parte nostra præcessit causa, aut positiua, aut negatiua, quæ fuerit Deo motiua hunc potius, quàm alium prædestinandi; sed tota ratio prædestinandi hos potius, quàm alios, fuit merum beneplacitum Dei. Est S. Thomæ loco præcitato, Egidij in primo dist. 41. q. 2. art. 1. Richardi ar. 2. q. 2. Capreoli art. 1. concl. 5. & 6. Ariminenfis q. 1. art. 2. Ferrariensis 3. contra gentes c. 161. §. pro solutione, & communis Recentiorum. Hæc sententia, tanquam veritas Catholica defenditur ab Augustino contra Pelagianos lib. de prædestinatione Sanctorum, & lib. de bono perseuerantiæ, quæ postea definita est in Concilio Arausicano, ubi statuitur, gratiam Dei omnem nostram præuenire voluntatem; eiq; tribuendam esse omnem sanctam cogitationem, ac pium salutis affectum; sed eadem est ratio de temporali iustificatione, ac de æterna prædestinatione, nam quæ Deus in tempore tribuit, in æternitate prædestinavit. Probat veritatem hanc præclare Syluius in 1. p. qu. 23. a. 5.

20. Eadem veritas passim docetur à sacra Scriptura: vnum sufficiat testimoniū Pauli 2. ad Timoth. 1. *Vocauit*, inquit, *nos vocatione sua sancta, non secundum opera nostra, sed secundum propositum suū & gratiam, quæ data est nobis in Christo Iesu ante tempora sæcularia*. In quo loco Apostolus non solum loquitur de vocatione

Aetor. 10.
Aureolus.S. Thomas.
Caietan.
Henricus.S. Thomas.
Egidius.
Richard.
Capreolus.
Ariminen.
Ferrariensis.
August.Concilium
Arausicanū

Syluius.

2. ad Tim. 1.

tem-

temporali, quod tamen satis foret ad intentū nostrum probandum; sed etiam de æterna, in decreto suæ prædestinationis definita, ut aperte ostendunt verba illa; *Ante tempora sæcularia*; nec non & subsequētia; *Manifestata autē nunc per illuminationē Saluatoris nostri.*

21. Probatur secundò eadem sententia ratione. Initium salutis non est à nobis, sed à Deo: sed si Deus, vel in tempore nos vocaret, vel in æternitate prædestinaret, motus ex aliquo opere nostro, initium salutis esset à nobis. Maior constat ex Osee 13. *Perditio tua Israel: tantummodo in me auxilium tuum.* Psal. 36. *Salus autem iustorum à Domino.* Primò ad Corinth. 4. *Qui se discernit?* igitur prima discretio & auxilium ad salutem necessarium est à Domino. Minor verò probatur: nam, ut aduersarij docent, Deus est velut agens vniuersale, paratus vnicuique impedimentum non apponenti salutem cōferre: ergo quicumque viribus proprijs ad salutem se diserneret, infallibiliter illam consequeretur. Vnde non Deus, sed ipse salutem inchoaret; nam salutem inchoare, est efficere aliquid, ad quod salus ipsa infallibiliter consequatur.

22. Tertiò probatur hæc veritas ex absurdis, nam primò sequeretur, prædestinationem non esse opus misericordiæ, sed remunerationis, contra Paulum ad Romanos 9. *Non est volentis, inquit, neque currentis, sed miserentis Dei.* Ex quo idem Apostolus c. 11. deducit, quod si salus nobis ex operibus conferretur, gratia nō esset gratia, sed merces. Nec refert, quòd illa excederet operis nostri valorē. Nā Paulus citato loco excludit omne debitū, ne quis in se ipso gloriatur, sed in Domino; *Quis, inquit, prior dedit illi, & retribuetur ei? quoniam ex ipso, & per ipsum, & in ipso sunt omnia.* Quibus verbis omne planè meritum, meritivè initium à nobis excludit, totumq; salutis nostræ negotium in Deo reponit. Secundò sequeretur, redemptionem Christi, quā nos à peccatis redemit, non esse opus misericordiæ, sed retributionis ex priore aliquo nostro beneficio accepto, contra Apostolum ad Rom. 3. *Iustificati, inquit, gratis per gratiam ipsius per redemptionem, quæ est in Christo Iesu.*

23. Vltimò prædicta veritas probatur. Si opera moralia, aut obicis remotio esset Deo motuum ad prædestinandum, in quibuscunque illa reperirentur, essent Deo motuum ad eos prædestinandos: at non in quibuscunque illa reperiuntur, sunt Deo motuum ad eos prædestinandos. Sequela maioris constat, nā, si ea non semper sunt Deo motuum ad eos prædestinandos, non possunt esse signum, quòd ubi præcedunt, sint Deo motuum ad prædestinandum. Minor probatur, nam multi fuerunt gentiles, quorum & plura præcesserunt opera bona moralia, & pauciora impedimenta, & tamen prædestinati non sunt: contrā verò alij, quorum & pauciora præcesserunt opera, & maiora fuerunt impedimenta, & tamen prædestinati sunt, ut de bono Latrone, Magdalena, & Paulo constat.

24. Confirmatur, nam vel contraria sen-

tentia contendit, quòd eos tantum Deus prædestinat, quos prævidit proprijs viribus usque in finem sine obice perseveraturos, vel pro aliquo duntaxat tempore, ante vocationem ad primam gratiam. Primum dici non potest, quia perseverantia finalis non est opus naturæ, ut suo loco probabitur, sed gratiæ, & consequenter, non potest esse causa, sed effectus prædestinationis. Secundum est falsum, nam multi cum maiore obice sunt prædestinati; alij verò contrā, cum minore sunt reprobati.

25. Nec satisfaciunt, qui negantes causam, admittunt dispositionem saltem remotam, & indirectam ex parte prædestinati; nam de ratione dispositionis est, ut aliquam connexionem habeat cum forma, ad quam dicitur disponere; alioqui nullam meretur rationem dispositionis: aut igitur merita naturalia connexionem habent cum diuina prædestinatione ex natura sua, aut ex decreto Dei: primum dici non potest; quoniam natura nullam connexionem habet cum gratia. Nec dici potest secundum, ut ex hactenus probatis constat; nam quæ esset dispositio respectu subiecti ad formam recipiendam, esset causa moralis respectu Dei retribuētis: atqui hoc impugnatum est: ergo.

26. Nec satisfaciunt alij, admittentes opera bona moralia solum tãquam conditionem, sine qua Deus ad supernaturalia non prædestinaret. Nam hi auctores, rem ipsam retinentes, voce tantum ab alijs hactenus impugnatis discrepant.

27. Dico secundò. Deus non prædestinat ex bono usu gratiæ, aut liberi arbitrij futuro. Prior pars assertionis probatur, quia in quocunque Deus prævideret talem bonum usum futurum, illum prædestinaret: at non in quocunque Deus prævidet talem bonum usum futurum, illum prædestinat: ergo. Maior patet, alioqui talis bonus usus non esset Deo certum motuum, ad prædestinandum; vnde temerè diceretur, quòd aliquando eo moueretur ad prædestinandum, aliquando verò non. Minorem probo, quia nullus est, qui si alijs, vel alijs auxilijs, aut ipsdem alio tempore, & circumstantijs præveniretur, non prævideretur consensurus: & tamen non omnes Deus prædestinat: igitur non in quocunque Deus prævidet bonum usum futurum gratiæ, illum prædestinat: sic enim deberet omnes prædestinare, quia omnes prævidet, cum aliqua gratia, aliquo tempore, aut circumstantia data bene operaturos.

28. Secundò probatur, quia implicat principium meriti cadere sub meritum: sed gratia est principium omnis meriti apud Deum: igitur implicat, Deum moveri ad gratiam prædestinadā propter bonum usum ipsius gratiæ futurum. Minor constat, nam valor, quo informatur bonus usus gratiæ, & fit meritorius apud Deum, est à sola gratia. Maior est commune axioma Scholasticorum in 3. d. 4. illud-

S. Thomas.

que tradit S. Thom. 3. p. q. 2. artic. 11. cuius ratio est, quia meritum non causat, nisi ut obiectiue existens in scientia absoluta præmiantis, in qua præsupponitur cum omnibus suis causis, à quibus in sua existentia pendet ut absolute futurum; igitur implicat, à præmiante causari secundum aliquam causam, à qua in sua existentia pendet; alioqui secundum eandem causam præsupponeretur, & non præsupponeretur in scientia præmiantis: præsupponeretur, quatenus secundum eam præcederet in scientia absoluta præmiantis; non præsupponeretur, quatenus secundum eandem esset à præmiante causandum; quia ut causandum non deberet secundum eam rationem, secundum quam esset causandum, præcedere in scientia absoluta præmiantis. Nec est eadem ratio de fine, qui secundum solam bonitatem possibile mouet agēs ad existentiam sibi effectiue communicandam: nam meritum non mouet agēs, nisi secundum bonitatem obiectiue existentem, & absolute futuram, ac proinde ut causatam ab agente in suo decreto. Et ratio est, quia meritum mouet ut actu exhibitum vel exhibendum in honorem ipsius præmiantis. Nec sufficit, ut illud præcedat secundum existentiam conditionatam tantum, tum quia non differret à fine, tum quia secundum existentiam conditionatam non magis præuidetur meritum, quam demeritum.

29. Posterior pars assertionis ostenditur, nam usus liberi arbitrij, ut condistinctus à gratia, non est meritorius apud Deum; igitur non potest esse causa meritoria prædestinationis gratie. Antecedens probatur, nam talis usus, ut condistinctus à gratia, non reduplicat nisi solam arbitrij libertatem: hæc autem non est per se sumpta apud Deum meritoria; alioqui esset etiam meritoria, quoad opera moralia naturalia, quod supra impugnatum est.

30. Dicitur. Deus prædestinavit, quos præuidit suæ gratiæ non repugnatos: ergo non repugnantia fuit causa, sine qua Deus illos non prædestinasset. Antecedens patet, quia Deus non potuisset prædestinare, quos præuidisset repugnatos, quia prædestinare, est eligere ad gratiam liberè consensuros. Respondetur, distinguendo antecedens: prædestinavit non repugnatos, per modum meriti, quasi non repugnaturi per non repugnantiam meruerint à Deo prædestinari, & nego: prædestinavit non repugnatos, per modum conditionis quæ necessariò exigitur ex parte termini prædestinandi, & concedo. Dupliciter enim potest non repugnantia creaturæ ad eius prædestinationem concurrere; vel ut ratio mouens ad prædestinationem decernendam; vel ut pura conditio, quæ exigitur ex parte termini prædestinandi. Hoc secundo modo, non primo concurrat non repugnantia creaturæ ad eius prædestinationem. Cum enim Deus prædestinet creaturam ad sua dona liberè consequenda, exigit ex parte ipsius liberam cooperationem, sine qua non posset illam præ-

destinare, ut liberè sua dona consecuturam.

31. Ad primum argumentum primæ sententiæ, nego sequelam: libertas enim in ordine ad salutem, non consistit, ut in manu nostra sit salus, antequam à Deo per gratiam præueniamur; alioqui contra Paulum in negotio salutis nos ipsi discernere mus; & contra Tridentinum sess. 6. c. 5. exordium salutis non inchoaretur à Deo, sed à nobis: sed consistit, ut misericorditer à Deo per gratiam præuenti, liberè possimus salutem operari, & non operari. Quare concedo, habere, vel non habere primam gratiam non esse in nostra libera potestate, quia nemo, inquit August. l. 1. ad Simplicianum q. 2. sibi potest præstare, ut vocetur; in nostra tamen libera potestate est, ut præuenti prima gratia, ad subsequenter nos disponamus.

32. Ad secundum, nego primam sequelam: nam teste S. Thoma 2. 2. q. 63. art. 1. acceptio personarum non incurritur in donis gratuitis, sed tantum in debitis: Deus autem nulli suam gratiam debet; unde nulla est in eo personarum acceptio, quod uni potius, quam alteri sua dona impartiat. Petrus autem solum docet, Deum non esse acceptatorem in donis gratuitis, supposita prima gratia, ut fuit in Cornelio, cuius opera ante perfectam fidem, ex gratia facta, Deus acceptauit: nam gratis collata prima gratia, opera ex illa profecta Deus de congruo saltem remunerat per subsequenter auxilia. Nego etiam secundam sequelam, nam ad hoc, ut in nostra salute operanda non simus oscitantes, sufficit, ut certi simus nos semper à Deo ipsius gratia præueniri; quia præuenti in nostra libertate est magis, aut minus cum eadem gratia ad illam cooperari, cum ferè nunquam operemur iuxta ultimum posse gratiæ acceptæ. Nego quoque tertiam sequelam, nam ut docet Augustin. de bono perseuerantiæ c. 16. licet primam gratiam Deus tribuat non orantibus, quia teste Concilio Arausicano canon. 3. & 6. orare non possumus, nisi gratia præuenti; alia tamen Charismata, non nisi orantibus Deus præparat. Unde oratio est effectus primæ gratiæ, & simul causa subsequenter. Nego etiam quartam sequelam: est enim utilis exhortatio, tum ut homo in accepta gratia proficiat, & perseueret; tum ut per eam interdum primam accipiat, Deus namque in excitando, & promouendo hominem ad salutem, humano se se accommodat genio; ut dum exteriùs sonant verba concionantis, Deus interiùs moueat corda audientium: ut constat Actuum 16. de muliere illa purpuraria, cuius, inquit sacra scriptura, Dominus aperuit cor intendere his, quæ dicebantur à Paulo.

33. Ad primum argumentum secundæ sententiæ respondeo, testimonium Pauli explicandum esse, non positiue, quasi verò minus Peccatum mouerit Deum ad illum vocandum; sed negatiue, quia nimirum existēte in eo grauiore peccato malitię, Deus non vocasset.

34. Ad secundum illud axioma, Facienti quod in se est, Deus non denegat gratiam, intelligendum esse de auxilijs prioris gratiæ, ut S. Tho. explicat prima secundę q. 109. a. 6. & cū eo reliqui

Paulus.
Tridentin.

S. Thomas.

August.

Concilio um
Arausicanu

Act. 16.

S. Thomas.

ferē

ferè omnes Scholastici. Ad confirmationem, colloco S. Tho. à lumine naturali, non excludere auxilium generale gratiæ, quo Deus illuminat omnem hominem venientē in hunc mundū.

Aureolus.

35. Ad tertium Aureoli, primo nego, omnem carentiam obicis posse esse ab homine per vires naturæ, nam multa sunt peccata, quæ vitari non possunt sine gratia, cuiusmodi sunt, vel quæ gravem supponunt tentationē, vel quæ opponuntur actibus supernaturalibus. Secundò nego, carentiam obicis, quæ per solas vires naturæ haberi potest, esse causam prædestinationis, sicut nec opera bona moralia, solius arbitrij viribus elicta. Ad confirmationem, distinguo antecedens: est Deus de se paratus solus obicem non ponentibus per vires naturæ gratiam conferre, nego; est de se paratus omnibus, & ponentibus, & non ponentibus obicem, concedo.

S. Thomas.

36. Ad fundamentum tertie sententiæ respondeo, disparitatem esse, quia, ut docet S. Thomas prima secundæ, qu. 14. art. 5. ad 3. in milite supponitur aliquid distinctū ab equo, quod movere potest Regem ad dandum illi equum in præmiū, ipsa scilicet naturalis dexteritas & applicatio, seu directio equi ad strenum usum equi: in bono verò vsu gratiæ nihil est à gratia distinctum, quod movere possit Deum, ad retribuendam ipsam gratiam, cum tota ratio meriti sit à gratia.

SECTIO III.

An Christi merita sint causa nostræ Prædestinationis.

Scotus.
Lychetus.
Bassolus.
Capreolus.
Ferrariensis.
Dried.
Palatius.

37. **P** R I M A sententia negat: est Scoti in 3. Dist. 19. §. in ista questione, & §. sequenti ad secundum; Lycheti, Bassoli art. 2. Capreoli a. 3. ad argumenta contra quartam conclusionem, Ferrariensis 4. contra Gentes c. 55. §. sed tunc. Driedonis de captivitate & redemptione generis humani tract. 2. ca. 2. p. 3. a. 4. ad primam obiectionem, Palatii in 3. dist. 18. disp. 2. Scotistæ ideo putant, Christi meritum non esse causam nostræ prædestinationis, quia non est causa gratiæ, & gloriæ quoad intentionem, licet sit causa gratiæ & gloriæ quoad executionem; quia quicquid in executione nobis datur, siue sit gratia, siue sit gloria, ex Christi meritis datur, non tamen quicquid est quoad intentionem nobis præparatum, ex merito Christi præparatum est. Fundamentum huius opinionis est, quia prius ratione Deus ad gratiam & gloriam nos prædestinavit, quā præviderit merita Christi: igitur prædestinationi gratiæ, & gloriæ quoad intentionem fuit independens à meritis Christi. Consequentia constat, quia nequit prius dependere à suo posteriori. Antecedens probatur, quia merita Christi sunt præuisa post peccatum Adami, quia sunt præuisa ex passione, quæ supponit hominis lapsum: sed ante præuisum Adami peccatum, nos eramus ad gratiam, & gloriam prædestinati: igitur nostra prædesti-

natio quoad intentionem non pendet ex meritis Christi, sed tantum quoad executionem, præuiso peccato Adami. Minor probatur, nā, adhuc peccato non existente, futuri fuissent iidem numero electi, qui futuri sunt nunc, ut Scotus ipse in reportatis in primo dist. 41. §. Scotus. dico aperte docet.

38. Reliqui verò, auctores ideo censent, Christi meritum non esse causam nostræ prædestinationis, quia non est causa omnium effectuum prædestinationis: cum non sit causa ipsius Incarnationis, quæ est effectus nostræ prædestinationis, quippe quam Deus ordinavit ut medium ad nostram salutem; nam propter nos homines, & propter nostram salutem descendit de cælis: igitur Incarnatio est effectus nostræ prædestinationis; ergo non potest eadem esse causa eiusdem nostræ prædestinationis, cum nequeat idem esse causa, & effectus respectu eiusdem. Præterea non est Christi meritum causa primæ gratiæ; alioqui illa non esset gratuita, sed debita ex Christi merito.

39. S E C U N D A sententia affirmat, Christi merita esse causam nostræ prædestinationis. Est S. Thomæ 3. p. qu. 24. artic. 4. Bonavent. in tertio dist. 11. art. 1. q. 3. Durandi dist. 10. q. 3. Rubionis dist. 18. q. 2. artic. 2. & 3. Gabrielis dist. 19. art. 2. post quartam conclusionem. Vegæ lib. 4. in Tridentinum cap. 5. & 6. Zumel 1. p. q. 23. art. 5. disp. 2. Molina ibidem disp. 2. conclusionem 4. & 5. Bannez ibidem, §. Bannez. ad complementum concl. prima 3. & 5. Henriquez libr. ultimo de fine hominis cap. 15. Vasquez 1. p. disp. 54. c. 2. Suarez libr. 2. de prædestinatione c. 21. & 3. p. disp. 41. sec. 3. & 4. Arrubalis disp. 78. Syluij in 3. p. q. 24. ar. 4. & reliquorum communis: quæ verior est, & ut Vasquez putat, Catholica; cuius oppositam sententiam Francisc. Zumel, & Dominicus Bannez appellant erroneam.

S. Thomas.
Bonavent.
Durandus.
Rubio.
Gabriel.
Vega.
Zumel.
Molina.
Bannez.
Henric.
Vasquez.
Suarez.
Arrubal.
Syluius.

40. Probatur primo ex illo testimonio Pauli ad Ephes. 1. Prædestinavit, inquit, nos in adoptionem Filiorum per Iesum Christum. Quæ locum violenter & extortè Palatius explicat de Christo ut Deo, ut sensus sit, eodem Christo ut Deo, simul cum Patre, effectivè prædestinante, nam Paulus aperte loquitur de Christo ut Redemptore. Subdit enim; In quo habemus redemptionem, per sanguinem eius. Quod autem loquatur de prædestinatione quoad omnes effectus, patet ex verbis præcedentibus, Benedixit nos in omni benedictione spirituali in cælestibus in Christo: sicut elegit nos in ipso ante mundi constitutionem. Porro verba illa, in omni benedictione spirituali in cælestibus, includunt omnem donū supernaturale, incipiendo à prima vocatione, usque ad gloriæ consumationem. Confirmatur: nam Concilia, præsertim Milevitana, & Trident. sess. 6. c. 5. & 16. docent, omnem gratiam nobis cōferri per Christum.

Contra opinionis.

Ad Eph. 1.
Palatius.

41. Secundò probatur eadem sententia ratione, hoc pacto, Christus est caput Ecclesiæ, tam militantis, quàm triumphantis, ut Paulus docet ad Ephesios 1. 4. & 5. & ad Colossenses primo & secundo: ad caput autem spectat esse principium omnis motus membrorum:

Milevitana.
Tridentina.

Eph. 1. 4. & 5.
Ad Eph. 1.
& 2.